

- 4) Czy zasadzie równości i niedyskryminacji (art. 14 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, art. 20-21 Karty Praw Podstawowych w zw. z art. 6 ust. 1 TUE) nie sprzeciwia się art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii ustalający surowszą odpowiedzialność karną za czyn polegający na posiadaniu substancji psychotropowych i środków odurzających w ilości znacznej w rozumieniu przyjętym przez polskie sądy krajowe?

⁽¹⁾ Dz.U. L 335, s. 8

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy w Chełmnie (Polska) w dniu 29 października 2018 r. – Centraal Justitiele Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB) przeciwko ZP

(Sprawa C-671/18)

(2019/C 65/30)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy w Chełmnie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Centraal Justitiele Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB)

Strona pozwana: ZP

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis art. 7 ust. 2 lit. i) ppkt (iii) oraz 20 ust. 3 decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym ⁽¹⁾, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. ⁽²⁾, zwanej dalej „decyzją ramową”, powinien być interpretowany w ten sposób, że upoważnia sąd do odmowy wykonania orzeczenia organu państwa wydającego innego niż sąd w razie stwierdzenia, że jego doręczenie nastąpiło w sposób naruszający prawo strony do skutecznej obrony przed sądem?
- 2) W szczególności, czy podstawą odmowy może być ustalenie, że pomimo zachowania obowiązujących w państwie wydającym procedur dotyczących doręczenia oraz terminów przyjętych do zaskarżenia orzeczenia, o którym mowa w art. 1 lit. a) pkt ii) oraz iii) decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW, strona zamieszkująca w państwie wykonania orzeczenia nie miała na etapie postępowania poprzedzającego skierowanie sprawy do sądu zapewnionej realnej i skutecznej możliwości ochrony własnych praw ze względu na brak wystarczającego terminu do zareagowania we właściwy sposób na zawiadomienie o nałożeniu kary?
- 3) Czy zgodnie z postanowieniami art. 3 decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW zakres ochrony prawnej przyznany osobom, wobec których ma być uznana kara o charakterze pieniężnym, może zależeć od tego, czy postępowanie w przedmiocie nałożenia kary ma charakter administracyjny, wykroczeniowy czy też karny?

- 4) Czy w świetle celów i zasad określonych w decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW, w tym w jej art. 3, podlegają wykonaniu orzeczenia organów pozasądowych, wydane w oparciu o przepisy prawa państwa wydającego orzeczenie, obarczające odpowiedzialnością za naruszenie przepisów ruchu drogowego osobę na którą zarejestrowany jest pojazd, a więc orzeczenia wydane jedynie w oparciu o informacje uzyskane w ramach transgranicznej wymiany danych rejestracyjnych pojazdów, z pominięciem jakiegokolwiek postępowania wyjaśniającego w tej sprawie, w tym ustalenia faktycznego sprawcy naruszeń?

⁽¹⁾ Dz.U. L 76, s. 16

⁽²⁾ Decyzja ramowa Rady 2009/299/WSiSW zmieniająca decyzje ramowe 2002/584/WSiSW, 2005/214/WSiSW, 2006/783/WSiSW, 2008/909/WSiSW oraz 2008/947/WSiSW i tym samym wzmacniająca prawa procesowe osób oraz ułatwiająca stosowanie zasady wzajemnego uznawania do orzeczeń wydanych pod nieobecność danej osoby na rozprawie; Dz.U. L 81, s. 24

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București
(Rumunia) w dniu 6 listopada 2018 r. – TK / Asociația de Proprietari bloc M5A-ScaraA**

(Sprawa C-708/18)

(2019/C 65/31)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul București

Strony

Strona skarżąca: TK

Strona pozwana: Asociația de Proprietari bloc M5A-ScaraA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 8 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 7 lit. f) dyrektywy (WE) nr 95/46 ⁽¹⁾ w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak przepis rozpatrywany w ramach postępowania głównego, a mianowicie art. 5 ust. 2 ustawy nr 677/2001 i art. 6 decyzji nr 52/2012 ANSPDCP [Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal (krajowego organu nadzoru nad przetwarzaniem danych osobowych)], który przewiduje możliwość wykorzystywania monitoringu wideo w celu zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony ludzi, mienia i przedmiotów wartościowych oraz w celu realizacji uzasadnionych interesów, bez zgody osoby, której dane dotyczą?
- 2) Czy art. 8 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że ograniczenie praw i wolności poprzez monitoring wideo jest zgodne z zasadą proporcjonalności, spełnia wymóg konieczności oraz służy celom interesu ogólnego lub potrzebie ochrony praw i wolności innych osób w przypadku, gdy podmiot może podjąć inne środki w celu ochrony rozpatrywanych uzasadnionych interesów?
- 3) Czy art. 7 lit. f) dyrektywy (WE) nr 95/46 w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych należy interpretować w ten sposób, że „uzasadnione interesy” administratora danych powinny być wykazane, istniejące i rzeczywiste w chwili przetwarzania?